

Súd: Mestský súd Bratislava I
Spisová značka: 42T/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1123011565
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Grendárová
ECLI: ECLI:SK:MSBA1:2024:1123011565.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava I, samosudkyňou JUDr. Janou Grendárovou, na hlavnom pojednávaní dňa 24. januára 2024 v Bratislave

rozhodol:

Ernesta Lakatoša, a obžalovaný S. Y.: nar. XX.XX.XXXX v Kráľovskom Chlmci, trvale bytom V. XX, G., t. č. od 28. februára 2023 vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Bratislava,
Mariána Siváka, obžalovaný W. M.: nar. XX.XX.XXXX v Prešove, trvalý pobyt Prešov, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, vo väzbe od 28. februára 2023 do 17. marca 2023

uznávajú sa za vinných, že

dňa 26. februára 2023 v čase okolo 18:00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode v Bratislave na Námestí Františka Liszta, spoločne s poškodeným V. Z. prešli k východu z prvého nástupištia na hlavnej železničnej stanici, kde obžalovaný W. M. poškodeného sotil na zem v dôsledku, čoho poškodený spadol na zem a následne ho obžalovaný W. M. a obžalovaný S. Y. príľahli svojím telom a zo zadného vrečka nohavíc mu obžalovaný W. M. vytiahol plátenú peňaženku značky Nike s obsahom hotovosti vo výške 100,00 eur, občiansky a vodičský preukaz na meno poškodeného, platobnú kartu Slovenskej sporiteľne a.s., načo poškodený začal kričať o pomoc a obžalovaní ušli, čím poškodenému V. Z., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom K. Y. 73, spôsobili škodu najmenej vo výške 100,-- eur.

Teda

spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci,

čím spáchali

zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods. 1 Trestného zákona a za to sa

odsudzuje:

obžalovaný S. Y.

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa z a r a d ŭ j e na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

obžalovaný W. M.

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa z a r a d ŭ j e na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 24.júla 2023 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I, pod spisovou značkou 1 Pv 61/23/1101 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej Tr.por.) obžalobu na obvineného S. Y. a obvineného W. M. na tom skutkovom základe, že

dňa 26.februára 2023 v čase o 18:00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode v Bratislave na Nám. F. Liszta, spoločne s poškodeným V. Z. prešli k východu z prvého nástupištia na hlavnej železničnej stanici, kde obvinený W. M. poškodeného sotil na zem, priľahol ho telom a zo zadného vrečka nohavíc mu vytiahol plátenú peňaženku značky Nike s obsahom hotovosti vo výške 100,00 eur, občiansky a vodičský preukaz na meno poškodeného, platobná karta Slovenskej sporiteľne a.s., pričom obvinený S. Y. mu v tomto konaní pomáhal prehladávaním poškodeného, načo poškodený začal kričať o pomoc a obžalovaní ušli na prvé nástupište, čím poškodenému V. Z., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom K. Y. XX, spôsobili škodu vo výške 100,00 eur.

Týmto protiprávnym konaním mali - obaja obvinení tak naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu - zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona (ďalej Tr.zák.) spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr.zák.

Po tom, čo na hlavnom pojednávaní bola prednesená obžaloba obžalovaný S. Y. bol poučený o svojich právach a umožnené mu bolo urobiť niektoré z vyhlásení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por. Tento urobil vyhlásenie, že je nevinný.

Po tom, čo na hlavnom pojednávaní bola prednesená obžaloba obžalovaný W. M. bol poučený o svojich právach a umožnené mu bolo urobiť niektoré z vyhlásení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por. Tento urobil vyhlásenie, že je nevinný.

Súd v predmetnej veci vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného S. Y. a obžalovaného W. M., svedka a zároveň poškodeného V. Z. a svedka Mgr. W. Q..

Oboznámil ostatné listinné a vecné dôkazy založené v spise a po zhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne zistil a ustálil skutkový stav veci tak, ako ho uviedol vo výrokovej časti rozsudku.

Skutkový stav veci

Obžalovaní W. M. a S. Y. zhodne vypovedali počas celého dokazovania, že dňa 26.februára 2023 boli na hlavnej železničnej stanici na Námestí F. Liszta v Bratislave. Dôvod pre ktorý boli na predmetnej železničnej stanici bol ten, že sa išli najesť a dať si kávu. Ako vypovedal obžalovaný S. Y. - na predmetnú železničnú stanicu chodili každé ráno na kávu. Predmetná skutočnosť tak sporná nebola, pretože i samotný kamerový záznam svedčil o predmetnej skutočnosti.

Z predmetného kamerového záznamu vyplynulo, že osoby obžalovaných boli v priestoroch čakárne železničnej stanice ako i na prvom nástupišti železničnej stanice.

Obžalovaný W. M. počas celého dokazovania (ako prípravného, tak i v konaní pred súdom) potvrdil, že na predmetnej stanici videl poškodeného. Toto isté potvrdil i obžalovaný S. Y., ktorý vypovedal tiež, že poškodeného videli na železničnej stanici a videli ho ako išiel na prvú koľaj.

Naviac v prípravnom konaní obžalovaný W. M. vypovedal - kolega S. čakal v čakárni a ja som si išiel na prvé nástupište zapáliť cigaretu. Videl som nejaký napitý, že ide a mal strčenú v bunde, že peňaženka.

To, že boli v blízkosti poškodeného - vypovedal v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní S. Y. - ktorý vypovedal, že videli sme ho presne tam, ako sa ide hore schodmi a tam bol príchod a odchod. My sme od neho boli tak na desať metrov.

To, že obaja obžalovaní boli pri poškodenom vypovedal i svedok Mgr. W. Q. a teda nielen samotný poškodený.

Pokiaľ išlo o samotný incident - tu súd vychádzal v plnom rozsahu z výpovede poškodeného, ktorá korešpondovala i s výpoveďou svedka Mgr. W. Q., ktorý bol svedkom predmetného skutku.

Naopak výpovede obžalovaných boli rozdielne. Tieto výpovede boli rozdielne nielen medzi nimi navzájom, ale i každý z obžalovaných vypovedal rozdielne i v rámci svojej vlastnej výpovede (rozdielna výpoveď v prípravnom konaní oproti výpovedi z hlavného pojednávania).

Obžalovaný W. M. vypovedal rozdielne v prípravnom konaní a v konaní pre súdom.

Na hlavnom pojednávaní vypovedal, že on videl poškodeného a videl mu peňaženku tak ju vytiahol. Peňaženku videl, že mu trčala z vrecka. Vytiahol ju keď poškodený stál. On ho okradol nie prepadol. Následne vypovedal, že moment, keď mu vytiahol peňaženku si už nepamätal.

O predmetnom nemal vedomosť obžalovaný S. Y. - pretože podľa výpovede obžalovaného W. M., tento nemal vedomosť kedy mu on tú peňaženku vytiahol. On mu len povedal, aby odišli (S. bol so mnou, no a to je proste, on sám ani nevedel, kedy ja som mu tú peňaženku vytiahol, že ideme preč. Potom ako sme odišli som mu ukazoval peňaženku).

Následne vypovedal, že pokiaľ išlo o peňaženku túto poškodenému zobral spredu (videl, že mu trčí tá peňaženka, tak som ju zobral. Sa mi zdá, že peňaženku som zobral spredu, ja si už nepamätám presne, ja si myslím, že možno, že vzadu mal tú peňaženku. Ona trčala vzadu, tak som ju zobral a išiel som preč).

Rozdielne vypovedali - v tomto smere súd poukazuje na výpoveď ako poškodeného, tak i svedka Mgr. W. Q. - obžalovaný vypovedal - že poškodený ani nevedel o čo išlo a ani nekričal (On len hlavu otočil ale nevedel, o čo sa jedná, on ani nekričal. Bol to moment. Zobral som peňaženku a utiekol som preč. Ja som ju vytiahol z pravej strany. Ja som išiel pomaličky, potiahol ju a už som utekal a nie, že som ho zvalil tam. Z vrecka nohavíc som ja nevytiahol, ale z bundy).

V prípravnom konaní ohľadom peňaženky už vypovedal, že túto videl, že ju mal strčenú v bunde (mal strčenú v bunde, že peňaženka. Ja som išiel k nemu a potiahol peňaženku a utiekol som preč). Vypovedal, že bol sám (S. pri mne nebol, on bol na druhej strane).

Rozdielna je tak výpoveď obžalovaného
-v mieste kde mal mať peňaženku poškodený
-spôsob ako došlo ku odcudzeniu peňaženky
- nevedomosť obžalovaného S. Y., že mala byť odcudzená peňaženka
obžalovaným W. M. poškodenému

Obžalovaný S. Y. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že poškodeného oni obaja (teda i s obžalovaným W. M.) videli (my sme od neho boli tak asi desať metrov. A potom my sme len kukali na neho).

Na rozdiel od výpovede obžalovaného W. M. (ako i výpovede poškodeného a svedka Mgr. W. Q.) vypovedal, že pri poškodenom bola iná osoba (poškodený bol tam so starým pánom. Obrátil sa k nám cudzí pán a povedal, že toto je môj kamarát ako ten poškodený a potom obaja odišli). Poškodeného on spolu s obžalovaným W. M. videli potom samého ako ležal na zemi a predmetný cudzí pán

pri ňom nebol. Obžalovaný vypovedal, že potom išli ku nemu a poškodený ležal na zemi a obžalovaný W. M. mu zo zadného vrečka zobral peňaženku, ktorú vytiahol a odišli preč. Poškodeného neudreli ani ho neho nedrgli. I po ich odchode ležal na zemi (Potom ako išli ku nemu a on už ležal na zemi. W. mu len toľko urobil - že len videl v zadnom vrečku peňaženku a tú peňaženku vytiahol a odišli sme preč. Pána sme vôbec neudreli, ani sme ho nedrgli. Aj po našom odchode ležal na zemi. Keď mu W. zobral peňaženku, nič ten pán nehovoril. Ležal vonku na nástupišti nie v rámci budovy). Pokiaľ išlo o polohu poškodeného podľa jeho výpovede tento sedel na zemi - išlo o sediacu polohu, bol opretý, sedel a bol zohnutý. Obžalovaný vypovedal, že od obžalovaného W. M. mal vedomosť, že v peňaženke malo byť 3,80 eur.

V prípravnom konaní obžalovaný vypovedal, že v peňaženke malo byť 5 eur a že peňaženku mu mal vytiahnuť obžalovaný W. M. (W. len tak rýchlo mu vytiahol peňaženku a išli sme preč). Obžalovaný ukázal na ľavé vrečko nohavíc.

Taktiež predmetný obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal - čo korešpondovalo i s výpoveďou poškodeného (pretože tento vypovedal, že osoby obžalovaných ho museli sledovať pred predmetným útokom, on ich zaregistroval vo vestibule železničnej stanice - áno všimol som si ich potom, ako som si vybral peniaze z bankomatu. Stáli vo vzdialenosti asi päť metrov odo mňa) - že obaja si všimli poškodeného a následne za ním išli (obaja sme si všimli poškodeného. Keď sme si poškodeného všimli bol vo vnútri, išiel na druhú stranu ako sa vychádza na prvú koľaj, tam potom stál. Išli sme spolu za poškodeným, W. mu to vytiahol a išli sme preč).

V tomto smere súd poukazuje v tejto časti na kamerové záznamy - ktoré korešpondovali s výpoveďou obžalovaného - v časti, že za poškodeným obaja išli.

Rozdielna je tak výpoveď obžalovaného od výpovede obžalovaného W. M.

-pri poškodenom mala byť prítomná iná osoba (čo obžalovaný W. M. po celý čas dokazovania nevypovedal)

-spôsob ako došlo k odcudzeniu peňaženky

Poškodený v predmetnom konaní bol vypočítaný celkovo trikrát (dvakrát v prípravnom konaní a raz pred súdom - za prítomnosti obhajcov a prokurátora - keď bolo realizované ustanovenie § 88 a nasl. Tr.por. - zabezpečenie svedka). Vypovedal tak opakovane.

Poškodený v prípravnom konaní vypovedal ku predmetnému skutku vo vzťahu k jeho osobe - že bol sotený, v dôsledku čoho spadol na zem (zrazu do mňa niekto sotil. Zdá sa mi, že do ľavej strany tela a ja som padol na pravú stranu). Následne po tom, čo spadol na zem - bol priľahnutý osobou (najskôr ma priľahol ten čo do mňa sotil, priľahol ma celým telom). Následne bol priľahnutý ďalšou osobou (potom tam prišiel nejaký druhý, aj ten si na mňa ľahol). Následne po tom, čo bol takto priľahnutý oboma osobami - obžalovanými vypovedal, že mu jeden z nich vytiahol zo zadného vrečka nohavíc peňaženku (cítil som, že mi jeden z nich šmátra v zadnom vrečku a vyberá peňaženku). Obaja obžalovaní na ňom ležali (nemohol som nič robiť, lebo oni obidvaja na mne ležali).

Svedok Mgr. W. Q. vypovedal, že videl ako pán ležal na zemi a jeden páchatel bol za ním, či stál alebo kľačal alebo bol zohnutý neviem, niečo z toho, a druhý bol naľavo od neho. Bol to súboj, to znamená, že boli v bezprostrednej blízkosti pri sebe. Pán bol na zemi, kľačal alebo ležal keď skončilo a potom sa postavil. Aktéri boli nad ním, skláňali sa nad ním, pri ňom kľačali alebo na ňom kľačali, už si to nepamätám, alebo boli sklonení. Vnímal som ten súboj, že sa naťahovali, že zápasili. Nepamätám si nejaké údery.

Jedine čo urobil poškodený ako vypovedal - že kričal o pomoc (ja som ešte kričal o pomoc). I svedok Mgr. W. Q. vypovedal, že počul volanie o pomoc (pretože toto volanie o pomoc bolo tou skutočnosťou, že videl, čo sa deje od neho vo vzdialenosti cca 15 metrov). Následne obaja obžalovaní ušli preč. Poškodený predmetnú udalosť oznámil na políciu - na železničnej stanici, keďže tam videl nápis polícia (ja som rýchlo vyšiel von zo stanice rovno ku koľajam, ale tých dvoch som nevidel, ale videl som nápis polícia a tak som šiel rovno na políciu).

Pred samosudkyňou za prítomnosti obhajcov a prokurátora poškodený vypovedal obdobne ako v prípravnom konaní. Trval na tom, že z bankomatu vybral 100 eur a ako chcel ísť na vlak naspäť do Považskej Bystrici bol napadnutý obžalovanými. Opätovne potvrdil, že najprv ho jeden z obžalovaných

sotil svojím telom v dôsledku čoho on spadol na zem a hneď na to, ho obaja obžalovaní zaľahli vlastným telom a zo zadného vrecka nohavíc mu zobrali peňaženku a následne z miesta činu ušli. On počas predmetného útoku ležal bokom. On nemal možnosť sa brániť, lebo bol priľahnutý. Obaja obžalovaní ležali na ňom, on oboch cítil na sebe (ja som bol počas útoku bokom. Nemal som možnosť sa brániť, bol som priľahnutý. Ležali na mne, to sa nedalo, ja som neni taký chlap. Ja som ich cítil na sebe. Obaja ma priľahli a v tom mi vytiahli peňaženku). Celé konanie trvalo veľmi krátky čas (bola to len chvíľka, 10 - 15 - 20 sekúnd). Predmetnú vec oznámil ešte na železničnej stanici na polícii.

Vo veci bol vypočutý svedok Mgr. W. Q., ktorého výpoveď korešpondovala s výpoveďou poškodeného.

Predmetný svedok vypovedal na rozdiel od obžalovaných a poškodeného - že predmetné osoby mali súperiť o batoh (videl som ako jeden z tých dvoch osôb nad tým pánom, ktorý ležal na zemi chvíľu súperili o nejaký batoh, ktorý mu ten zo stojacich mužov stojaci po ľavej strane od neho vytrhol vzal si ten batoh a obaja muži rýchlo chôdzou odišli na nástupište č. 1 a zabočili doprava. Bolo to násilné, ale neboli tam nejaké údery rozoznateľné alebo kopance).

K tomuto súd uvádza - že predmetný svedok bol od uvedenej udalosti vzdialený do cca 15 metrov. Obaja obžalovaní, čo i sami potvrdili (a bolo to preukazné i na kamerovom zázname mali batohy na rozdiel od poškodeného). Keďže ako bolo preukázané výpoveďou poškodeného - že predmetné osoby boli na ňom (bol nimi priľahnutý) mohlo sa zdať nezainteresovanej osobe (svedkovi) - aj takýto priebeh. Sám svedok totiž vypovedal, že on priebeh nesledoval od začiatku - osobu poškodeného už videl na zemi a oboch obžalovaných na ňom (najprv som počul volanie o pomoc, potom som vnímal šuchotanie, buchtanie, ako keď sa ľudia bijú. Chvíľu mi trvalo kým som identifikoval, čo sa deje. Videl som súboj troch ľudí, pán volal o pomoc, toto upútalo moju pozornosť. Jednoducho povedané, že zápasili pri sebe. Boli pri sebe, naťahovali sa, pán ležal na zemi, tí dvaja boli pri ňom a buď sa skláňali alebo pri ňom kľáčali). Predmetný svedok totiž nebol na predmetnom mieste sám, mal tam maloletého syna, ktorému sa v prvom rade venoval.

Následne predmetný svedok volal mobilným telefónom políciu, ale nie na mieste odkiaľ predmetnú udalosť sledoval (ja som zobral mobilný telefón, zišiel som schodmi smerom dole. Tam sa mi podarilo mobilný telefón odomknúť, vrátil som sa na miesto, kde malo dôjsť ku krádeži, ale pán tam už nebol).

Súd mal za to, že obžalovaný W. M. poškodeného sotil na zem. V rámci svojho výsluchu - počas celého dokazovania (ako prípravného konania, tak i konania pred súdom) vypovedal, že bol jednou osobou sotený pretože v dôsledku predmetného sotenia on spadol na zem a to na pravý bok. Po tom, čo takto spadol na zem na pravý bok - jeden z obžalovaných (dokazovaním bolo preukázané - že obžalovaný W. M.) ho priľahol telom a zároveň podľa výpovede poškodeného aj druhý obžalovaný ho priľahol svojím telom. Následne jeden z obžalovaných vychádzajúc z výpovede poškodeného mu zo zadného vrecka nohavíc - riflí vytiahol plátenú peňaženku, v ktorej mal okrem drobných mincí i 100 eur, občiansky preukaz, vodičský preukaz - všetko na meno poškodeného ako i platobnú kartu Slovenskej sporiteľne, a.s.

Súd na rozdiel od obžaloby práve vzhľadom na výpovede poškodeného - upravil výrokovú časť rozsudku a to v časti už samotného útoku - kde obžalovaný W. M. poškodeného sotil na zem v dôsledku, čoho poškodený spadol na zem a následne ho obžalovaný W. M. a obžalovaný S. Y. priľahli svojím telom a zo zadného vrecka nohavíc mu obžalovaný W. M. vytiahol plátenú peňaženku značky Nike s obsahom hotovosti vo výške 100,00 eur, občiansky a vodičský preukaz na meno poškodeného, platobnú kartu Slovenskej sporiteľne a.s., načo poškodený začal kričať o pomoc a obžalovaní ušli, čím poškodenému V. Z., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom K. Y. XX, spôsobili škodu najmenej vo výške 100,-- eur.

Požiadavka vyslovená v § 278 ods. 1 Tr. por., aby súd rozhodoval len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu neznamená, že musí ísť o úplnú zhodnosť tzv. skutkovej vety obžalobného návrhu a rozsudku; niektoré skutočnosti uvedené v obžalobe môžu odpadnúť, niektoré zase pribudnúť, nesmie sa však zmeniť podstata konania.

Podstata skutku spočíva v konaní páchatela a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Súd musí na jednej strane skutok uvedený v obžalobe prejednať v celom rozsahu, na strane druhej má právo, dokonca povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky

hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené negujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

v obžalobe modifikujú alebo aj

I keď obžalovaný W. M. poprel v celom rozsahu, že by v peňaženke okrem drobných mincí vo výške 3,80 eur boli i doklady - t.j. občiansky preukaz na meno poškodeného, vodičský preukaz na meno poškodeného, platobná karta Slovenskej sporiteľne, a.s. - súd v predmetnom vychádzal z výpovede poškodeného, ktorý aj o týchto dokladoch - nie teda len o peňažnej hotovosti vypovedal po celý čas dokazovania.

To, že bol v peňaženke občiansky preukaz na meno poškodeného - svedčila i skutočnosť - že pri výsluchu dňa 11.januára 2024 predložil občiansky preukaz - ktorý bol platný do 27.februára 2033 (t.j. vydaný musel byť dňa 27.februára 2023) - vid' zápisnica z výsluchu - č. I. 470.

Poškodený počas dokazovania potvrdil, že v predmetný deň - po tom, čo prišiel vlakom z Považskej Bystrici bol celý čas až do predmetného incidentu v priestoroch železničnej stanice alebo vonku pri železničnej stanici, kde bolo pohostinstvo. Potvrdil, že požil alkoholické nápoje (dva čapované pívá a dve 0,5 dcl vodky). Mal však za to, že nebol opitý, že by sa mal tackať, že by sa mal opierať o múrik, že by mal ťažko koordinované pohyby (nie je pravda, že by som bol zreteľne opitý, že som mal tackať. Neopieral som sa o múrik, že by som mal ťažko koordinované pohyby). Vypovedal však, čo bolo zreteľne i vidieť - že má zdravotné problémy s nohami (chodím horšie, bolia ma nohy. Mám problémy s kĺbami, ťažko sa mi chodí, chodím pomaly, knísam sa, nevládzem dlho chodiť, musím si oddýchnuť. Ja chodím horšie, krívam, ale neliečim sa na to. Možno si to tí dvaja aj všimli, že horšie chodím).

Na základe takého stavu v súvislosti s jeho zdravotným stavom svedok Mgr. W. Q. vypovedal, že poškodený bol opitý (pán sa potom postavil. Bol zjavne opitý a dezorientovaný, pán bol opitý, tackal sa). Na druhej strane však svedok vypovedal - na druhej strane mu bolo rozumieť, lebo sa postavil a povedal: „okradli ma“. To, že bol opitý svedok usudzoval, že sa tackal (poškodený bol z môjho pohľadu zreteľne opitý, usudzujem to z vonkajších prejavov, že sa tackal. Bolo vidno, že má ťažšiu rovnováhu, že má poruchy rovnováhy. Bol opitý, bolo to rozpoznateľné, vravel som, že sa tackal).

Obaja obžalovaní vypovedali, že poškodený bol opitý.

Súd tak opätovne vychádzal z výpovede poškodeného - že tento i keď požil alkoholické nápoje, čo sám nepoprel - nebol tak opitý, práve vzhľadom na svoj zdravotný stav ako to vypovedali obžalovaní, ktorí i v tejto časti menili svojej výpovede.

Poškodený počas celého dokazovania vypovedal, že pred predmetným spáchaným skutkom zo strany obžalovaných v priestoroch železničnej stanice si vybral z bankomatu, ktorý sa tu nachádzal peňažnú hotovosť vo výške 100 eur, ktorú si dal do peňaženky. Predmetnú peňaženku si dal do zadného vrečka svojich nohavíc - riflí.

O predmetnej skutočnosti svedčí i výpis - prehľad transakcií od 15.februára 2023 do 28.februára 2023 (č. I. 446-449) - dňa 26.februára 2023 bola vybratá kartou peňažná čiastka vo výške 100 eur a to v čase o 15:13:09 hod.

Zároveň poškodený vypovedal, že okrem predmetnej čiastky, ktorú vybral v bankomate mal ešte nejaké drobné mince v druhom zadnom vrečku riflí ako i v prednom vrečku riflí.

Po predmetnej udalosti si dňa 27.februára 2023 (keďže býva v okres Považská Bystrica) zablokoval predmetnú bankomatovú kartu.

Súd nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného, že mu nebola odcudzená predmetná finančná hotovosť - svedčil o predmetnej skutočnosti predmetný výpis z účtu, ale čiastočne i výpoveď obžalovaného W. M., ktorý potvrdil, že odcudzil predmetnú peňaženku. I keď obžalovaný W. M. ako i obžalovaný S. Y. vypovedali, že v predmetnej peňaženke sa nachádzali len drobné mince - 3,80 eur súd tejto ich obrane neuveril.

Pokiaľ vo veci i vo vzťahu k poškodenému odstraňoval rozpory (ohľadom výpovede z prípravného konania a z konania na hlavnom pojednávaní) - súd podotýka v tejto súvislosti vo všeobecnej rovine, že je pomerne bežné, ak svedok, ktorý vypovedá v trestnom konaní opakovane, jeho viaceré výpovede nie sú úplne identické (rovnaké od slova do slova). Často sa stáva, že takáto opakovane nevypovedajúca osoba môže niečo zabudnúť, prípadne určitej okolnosti už neprikladá takú dôležitosť, alebo si na niečo

dodatočne spomenie, čo v predchádzajúcej výpovedi neuviedla - a preto z predmetného dôvodu nemožno jej prisúdiť nevýpovednú hodnotu.

V jednotlivých fázach trestného konania v podstatných bodoch zhodne popísal priebeh incidentu a potvrdil skutočnosti, ktoré boli i podkladom i pre výrokovú časť rozsudku vo vzťahu k protiprávnemu konaniu obžalovaných. Vypovedal tak o skutočne prežitej udalosti. Vypovedal logicky, súvisle a teda jeho výpovede mali ucelený charakter. Jeho výpovede súd považoval za logické, zrozumiteľné, presvedčivé, pravdivé a vierohodné a teda im prisúdil rozhodujúcu dôkaznú silu, dostatočnú na preukázanie viny obžalovaných aj s ďalšími rozvedenými podpornými dôkazmi (výpoveď svedka Mgr. W. Q., kamerové záznamy, prehľad transakcií na účte poškodeného). Pokiaľ ide o poškodeného tento skutok hneď oznámil na polícii (na železničnej stanici).

Súd nenašiel dôvod, pre ktorý by mal byť poškodený spochybnený a vyhodnotený ako nedôveryhodný svedok udalosti. Opätovne súd mal za to, že výpovede poškodeného boli od počiatku jednotné v základných popisoch priebehu deja incidentu a záver o pravdivosti jeho tvrdení podporujú ďalšie rozvedené zadovážené dôkazy.

Súd konštatuje, že pravdivosť tvrdení svedka bolo potrebné posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a „škodiť“ obžalovaným. Poškodený pred spáchaním skutku obžalovaných nepoznal. Nezistil súd žiadny relevantný motív svedka na krivé obvinenie obžalovaných.

Na druhej strane výpovede oboch obžalovaných sa javia značne rozporuplnými v otázke primárneho kontaktu s poškodeným, spôsobu, a priebehu napadnutia.

Je pochopiteľné, že obžalovaní popierali spáchanie skutku v súvislosti s odcudzením predmetných vecí - s prihliadnutím na žalovanú právnu kvalifikáciu žalovaného skutku - využili tak podľa súdu zákonné právo, hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného (všeobecne) musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného všeobecne predložiť súdu svoje „alibi“ a tak dodať svojimi vyjadreniami „punc“ úplnej pravdivosti.

Preukázanie takto zisteného skutkového stavu veci a okolností, ktoré predchádzali spáchaniu tohto trestného činu, i jeho konkrétne následné spáchanie boli teda na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi.

Na základe vykonania a zhodnotenia týchto dôkazov týkajúcich sa skutkového zistenia predmetného trestného činu dospel súd k záveru, že skutok sa stal a že ho spáchali obžalovaný S. Y. a obžalovaný W. M..

Právny stav veci

súd dokazovaním dospel k záveru, že obaja obžalovaní svojim konaním naplnili zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu - zločinu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1 Tr. zák. - pretože - obžalovaní voči poškodenému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci - predmetnej peňaženky (jej obsahu - hotovosti vo výške 100 eur, občiansky preukaz na meno poškodeného, vodičský preukaz na meno poškodeného, platobná karta Slovenskej sporiteľne, a.s. na meno poškodeného) - čo sa im aj podarilo - teda predmetný žalovaný trestný čin bol dokonaný. Tento žalovaný trestný čin dokonali v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr.zák. - pretože z ich strany išlo o spoločné konanie.

Závažnejšou formou páchatelstva je spolupáchateľstvo (§ 20 Tr. zák.). Trestný zákon spolupáchateľstvo v § 20 definuje takto: „Ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.“

Z uvedenej definície spolupáchateľstva vyplývajú nasledovné podmienky:

- spáchanie trestného činu spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb (objektívna podmienka),
- úmysel k tomu smerujúci (subjektívna podmienka).

Pre spoločné konanie je charakteristická priama a osobná účasť na čine. Spoločné konanie spočíva v tom, že každý z páchatel'ov môže uskutočniť celé konanie, každý môže vykonať len časť konania predpokladaného v skutkovej podstate a každý zo spolupáchatel'ov vykoná určitú činnosť, ktorá sa až ako celok posudzuje ako trestný čin.

Pri spolupáchatel'stve nie je rozhodujúce, či každý z páchatel'ov použil násilie, lebo konkrétnu účasť na lúpeži si spolupáchatelia môžu rozdeliť ako to bolo i v tomto prípade.

Prvotný kontakt - vznikol medzi obžalovaným W. M. a poškodeným. Obžalovaný W. M. poškodeného sotil spôsobom, že tento spadol na zem. Tu je potrebné uviesť - ako vyplynulo z výpovede obžalovaného - že v predmetnom čase mal výšku 169 cm a hmotnosť 114 kg - 115 kg, na rozdiel od poškodeného, ktorý mal hmotnosť 66 kg. I z dôvodu, tak ako to bolo vyššie rozvedené poškodený mal zdravotné problémy s nohami (i keď požil alkoholické nápoje) spadol na zem. Práve to bolo motívom konania obžalovaného W. M. - keďže ho drgol - aby tohto „odzbrojil práve predmetným pádom na zem“. Hneď po tom, čo spadol na zem obžalovaný W. M. ho priľahol svojím vlastným telom a následne i obžalovaný S. Y., ktorý urobil to isté - tiež ho priľahol vlastným telom. Znamenalo to tak, že poškodený keďže bol taktó oboma obžalovanými priľahnutý nemal žiadnu možnosť vlastnej obrany voči nim. Jediné, čo vedel urobiť bolo volanie o pomoc. Tým, že predmetní obaja obžalovaní boli na ňom priľahnutí - čím mu zamedzili v akomkoľvek pohybe, v akomkoľvek sa bránení - mu z vrecka nohavíc obžalovaný W. M. odcudzil peňaženku v ktorej boli peniaze, ako i osobné doklady. Keďže mali k dispozícii peňaženku obaja obžalovaní z miesta činu ušli.

To, že išlo o vzájomnú dohodu medzi obžalovanými - t.j. - zmocnenie sa vecí, ktoré mal poškodený u seba - vyplynulo z predmetného dokazovania. Obaja obžalovaní boli na predmetnom mieste, obaja sa podieľali na dokonaní skutku - obaja aktívne pôsobili na poškodeného z ich strany predmetným útokom. Obaja spoločne z miesta činu ušli.

Na naplnenie pojmu spolupáchatel'stvo podľa § 20 Tr. zák. nie je potrebné, aby sa všetci spolupáchatelia zúčastnili na trestnej činnosti rovnakou mierou. Stačí aj čiastočné prispenie, hoci aj v podriadenej úlohe, avšak prispenie je vedené rovnakým úmyslom ako činnosť ostatných páchatel'ov, a tak je objektívne a subjektívne zložkou deja, ktorý vo svojom celku tvorí trestné konanie.

Ich cieľom - ktorý sa im aj im podaril zrealizovať bolo za použitia fyzického násillia sa zmocniť vecí, ktoré mal poškodený pri sebe.

Podľa § 122 ods. 7 Tr.zák. - trestný čin je spáchaný násillím, ak páchatel' použije na je spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel' uviedol do stavu bezbrannosti ľstou, alebo ak páchatel' použil násilie proti veci iného.

Pod násillím sa rozumie použitie fyzickej sily na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu. Násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec pri sebe. Násilie proti osobe je predovšetkým útok priamo proti telu napadnutého, aj keď nemá za následok ujmu na zdraví. Násilie musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného - ako to bolo i v tejto veci.

V predmetnej veci a to nebolo sporné - súd predmetné násilie fyzického charakteru podrobne rozviedol v rámci skutkového stavu (v rámci tohto rozsudku) - pretože zo strany obžalovaného W. M. išlo najprv o sotenie do poškodeného v dostatočnej intenzite, aby tento spadol na zem a následne ihneď došlo nielen zo strany obžalovaného W. M., ale i obžalovaného S. Y. k priľahnutiu poškodeného a to spôsobom, že tomuto bolo zamedzené akékoľvek konanie na svoju obranu. Tým, že poškodený bol priľahnutý oboma obžalovanými - boli títo nad ním v prevahe a tento nemal žiadnu možnosť použitia obrany voči nim.

Z ich strany išlo o aktívne konanie - použitie fyzického útoku, ktorý predchádzal tomu, aby sa zmocnili predmetnej cudzej veci pre nich a ju získali. Boli to práve obžalovaní, ktorí na poškodeného zaútočili ako prví - poškodený k tomuto zaútočeniu nedal žiadny dôvod a podnet - naopak z jeho strany išlo o moment prekvapenia. Preto mal súd za to, že ich úmyslom bolo zmocnenie sa vecí - peňaženky, ktorú hneď po fyzickom útoku odcudzili.

Predmetný útok bol prostriedkom k cieľu - na získanie vecí, ktoré by bez použitia násillia nezískali - iný logický dôvod ani nebol - aby obžalovaní na poškodeného zaútočili.

Obžalovaní sa tak zmocnili predmetných vecí násilím - toto sa im aj podarilo. Predmetný trestný čin bol tak dokonán už samotným použitím násilia zo strany obžalovaných v úmysle sa vecí zmocniť.

O tom, aké intenzívne násilie je pri trestnom čine lúpeže potrebné použiť - rozhodujú konkrétne okolnosti prípadu vrátane intenzity odporu napadnutého. Ak použije páchateľ trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia menšej intenzity, potom táto skutočnosť len znižuje stupeň nebezpečnosti činu. Ani výnimočne malá intenzita násilia alebo hrozby bezprostredného násilia nie je dôvodom pre posudzovanie konania páchatel'a ako trestného činu krádeže (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 25.04.1967, sp.zn. 7 Tz 13/67).

I keď obaja obžalovaní vypovedali, že oni predmetnú peňaženku poškodenému ukradli a jeho neprepadli (citácia obžalovaného W. M.) - súd predmetné konanie nekvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Tr.zák. - t.j., že predmetná cudzia vec (peňaženka s obsahom) bola prisvojená tým, že sa jej obžalovaní zmocnili a čin spáchali na veci, ktorý mal poškodený pri sebe - to znamená bez použitia fyzického násilia.

Naopak predmetné násilie smerovalo proti poškodenému. Išlo o útok priamo proti jeho telu - preto z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu všeobecne intenzita násilia nie je rozhodujúca.

Použitie predmetného násilia bolo prostriedkom zmocnenia sa cudzej veci - (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR zo dňa 26.10.1970., sp.zn. 7 Tz 31/1970).

Násilie (alebo hrozba bezprostredného násilia) sú prostriedkom k zmocneniu sa cudzej veci, musí teda predchádzať zmocneniu sa veci.

Zmocnením veci sa rozumie keď páchateľ získa možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal doposiaľ vo svojej moci.

Ani výnimočne malá intenzita násilia nemôže byť dôvodom pre kvalifikáciu činu ako trestného činu krádeže - pretože o takýto trestný čin môže ísť len v prípade, že sa páchateľ zmocní cudzej veci bez použitia akéhokoľvek násilia (resp. hrozby bezprostredného násilia). Nižšia intenzita násilia len znižuje stupeň nebezpečnosti činu lúpeže - čo sa vyjadruje pri ukladaní trestu (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR zo dňa 14.02.1980, sp.zn. 7 Tz 57/79).

Súd v danom prípade nemal preto za to, že by v danom prípade malo byť protiprávne konanie obžalovaných ako trestný čin - prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Tr.zák.

Jedným zo základných rozdielov medzi trestným činom lúpeže a trestným činom krádeže je prítomnosť násilia alebo jeho hrozby u prvého z nich.

Zákonodarca tento rozdiel vyjadril aj zaradením uvedených trestných činov do rôznych hláv a dielov osobitnej časti Trestného zákona podľa objektu (spoločenskej hodnoty), ktorá má spadať pod ich ochranu.

Lúpež patrí medzi trestné činy proti slobode (druhá hlava, prvý diel osobitnej časti). Ustanovením § 188 Tr.zák. sa teda chráni osobná sloboda a cudzí majetok.

Ustanovenie § 212 Tr.zák. chráni majetok, vlastníctvo a oprávnenú držbu veci, preto je krádež začlenená medzi trestné činy proti majetku (štvrtá hlava).

Násilie (alebo hrozba) v prípade lúpeže je prostriedkom na zmocnenie na cudzej veci, preto tomuto zmocneniu predchádza. Trestný čin lúpeže je dokonán už použitím násilia či hrozby bezprostredného násilia proti inému, v úmysle zmocniť sa cudzej veci, pričom netreba, aby sa tento úmysel uskutočnil. Aj keď teda páchateľ po použití násilia dobrovoľne upustí od uskutočnenia svojho úmyslu, trestnosť lúpeže nezaniká, pretože čin už bol dokonán (R 37/1970).

Konanie obžalovaných malo spočívať vo fyzickom útoku vo vzťahu k poškodenému, ktorý na tomto trval počas celého dokazovania nemenne.

Išlo tak o počínanie obžalovaných - pri ktorom obžalovaní prekonávali odpor poškodeného (rozhodnutie Najvyššieho súdu SSR zo dňa 23.09.1971, sp.zn. 1 To/121/71).

Je pochopiteľné, že obžalovaní popierajú spáchanie skutku - ktorý prokurátor kvalifikoval ako zločin lúpeže (práve i s prihliadnutím na základnú trestnú sadzbu - tri roky - osem rokov) - práve predmetný fyzický útok obžalovaným na osobu poškodeného - bol prostriedkom ku získaniu predmetných vecí poškodenému.

Získaniu predmetnej peňaženky s jej obsahom predchádzalo fyzické násilie proti telesnej integrite poškodeného - práve v dôsledku, že poškodený sa pri predmetnom útoku nemal možnosť brániť, pretože mu v tom bolo bránené pozíciou oboch obžalovaných - naopak obžalovaným umožnilo sa zmocniť predmetnej veci - peňaženky s obsahom vecí v nej.

K použitiu násillia obžalovaní pristúpili na účelom prekonania odporu poškodeného, teda násilie predstavovalo prostriedok k zmocneniu sa cudzej veci. Predmetnú peňaženku s obsahom dokladov ako vypovedali následne vyhodili.

Možno teda rezultovať, že znak použitia násillia žalovaného trestného činu lúpeže boli tak jednoznačne naplnené.

Pri trestnom čine lúpeže nie je rozhodujúce, či páchatel, ktorý použije násilie (alebo hrozbu bezprostredného násillia) v úmysle zmocniť sa cudzej veci, si takúto vec chcel privlastniť, zničiť ju, previesť na iného alebo ju len prechodne užívať (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR zo dňa 20.02.1976, sp.zn. 6 To/4/76).

Násilie proti osobe je predovšetkým útok priamo proti telu napadnutého i keď nemá za následok ublíženie na zdraví (R 1/1980, strana 9-11).

Pokiaľ išlo o obsah peňaženky - čo sa týkalo finančných prostriedkov, ako i jej obsahu - súd vychádzal z výpovede poškodeného a dôkazov, ktoré k tejto časti boli vykonané a sú v rozsudku rozvedené.

Obžalovaní sa zmocnili vecí poškodeného, ktoré mal pri sebe - plátenej peňaženky s obsahom hotovosti 100 eur, občiansky a vodičský preukaz na meno poškodeného, platobná karta Slovenskej sporiteľne, a.s.

Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu zo strany obžalovaných išlo o úmysel priamy - naň sa vzťahovalo tak i predmetné protiprávne konanie - ktorým prekonali odpor obeť. Cieľom bolo zmocnenie sa peňaženky a to sa im aj podarilo.

I keď obžalovaní predmetné skutočnosti popreli v celom rozsahu - cieľ z ich strany bol splnený - predmetné veci prešli takýmto protiprávnym spôsobom do ich dispozície.

Konanie obžalovaných vyhodnotil ako úmyselné podľa § 15 písm. a/Tr. zák. obžalovaní konali ako trestne zodpovedné subjekty.

Pokiaľ obhajoba navrhovala, aby vo vzťahu k obžalovanému W.ovi M.ovi bolo vykonané znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctvo a psychiatria súd predmetný návrh zamietol. Predmetný návrh obhajoba podala už v prípravnom konaní, kedy jej bol tiež zamietnutý. Obžalovaný spáchanie skutku popísal zo svojej pozície. V jeho výpovedi neboli znaky toho, že by bolo nevyhnutné vyšetrovanie jeho duševného stavu. Na priebeh skutku si riadne pamätal, popísal ho.

Taktiež súd nemal za to, že je vo veci je potrebné vykonať vyšetrovací pokus v priestoroch vestibulu pre nástupištom č. 1 na Hlavnej stanici v Bratislave. Predmetná okolnosť by nevniesla do predmetnej veci skutočnosti, ktoré by preukazovali spáchanie/nespáchanie skutku iným spôsobom.

K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov.

Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Tr.zák. páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V tomto ustanovení sú taxatívne vymedzené všetky konkrétne okolnosti, na ktoré je súd povinný prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

Pokiaľ ide o závažnosť trestného činu súd musí vždy zhodnotiť túto skutočnosť komplexne, nielen vo vzťahu k zákonným znakom trestného činu a trestnej sadzbe za daný trestný čin, ale aj vo vzťahu k ostatným okolnostiam charakterizujúcich trestný čin - predovšetkým podľa § 34 ods. 4 Tr.zák.

Mieru narušenia páchateľa všeobecne treba hodnotiť tak podľa spáchaného trestného činu, ako i podľa všetkých okolností, ktoré charakterizujú celú osobnosť páchateľa z hľadiska jeho občianskeho morálneho narušenia.

Spôsob spáchania činu, jeho následok, závažnosť konania je vysoko nebezpečný. Nie je prípustné - aby boli všeobecne občania prepadávaní inými osobami - ktorých cieľom je získanie nielen finančných prostriedkov, ale i vecí, ktoré predmetné osoby majú u seba. Navyiac predmetné protiprávne konanie bolo vykonané na mieste verejnom - kde sa pohybuje značné množstvo ľudí a i maloletých detí. Nemožno tak pripustiť, aby sa občan všeobecne bál chodiť po verejne prístupných miestach - ako je železničná stanica.

V prípade, že sa tak stane musí nastať sankcia a to najmä z hľadiska generálnej prevencie. Generálna prevencia je v prvom rade v bezpečnosti osôb a preto súd ako nositeľ štátu takýto stav nemôže bagatelizovať a tolerovať a musí v záujme generálnej prevencie a ochrany spoločnosti, ochrany občanov dať jasný signál - že takéto protiprávne konanie musí byť zákonne sankcionované i práve v záujme ostatných osôb (poškodených) a dať tak jasný signál - že predmetné správanie - a to nielen fyzické, ale i verbálne je neakceptovateľné a zvlášť zavrhnúťhodné.

Súd mal preto za to, že ide v poslednom období o mimoriadne rozšírenú trestnú činnosť a nemôže preto pripustiť, aby takáto trestná činnosť nadobudla stúpajúci trend - z dôvodu, že by to malo nevyčísliteľné následky - ktoré by sa mohli prejaviť v tom, že by občania (všeobecne - maloletí, dospelí, starší občania) nadobudli strach chodiť po verejných priestoroch z dôvodu obavy o svoje zdravie a svoj majetok.

Preto takýto druh trestnej činnosti (získanie finančných prostriedkov, vecí vo vzťahu k poškodeným zo strany obžalovaných je „ľahkým zdrojom“ - ktoré získajú takýmto spôsobom a či už finančné prostriedky, ale veci (ktoré i predajú) - použijú pre uspokojenie svojich vlastných potrieb na úkor poškodenej osoby) ma stúpajúci trend i v obvode okresov celej Bratislavy a toto nie je možné pripustiť.

Práve z dôvodu, naplnenia generálnej prevencie - aby nedošlo k rozširovaniu takéhoto druhu trestnej činnosti - dospel súd k záveru, že na splnenie predovšetkým ochrannej funkcie trestu je nevyhnutné ukladať (generálna prevencia) ukladať tresty v prípade uznania viny.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr.zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Každý trest je len právnym následkom trestného činu a musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Je teda len následnou represiou. I represiu však je potrebné používať rozumne - t. j. len v miere, v akej je to nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, musí sa vždy rešpektovať osobnosť páchatel'a a nepôsobiť mu zbytočné utrpenie.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenia, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy mal súd za to, že musí platiť zásada proporcionality trestu. Keďže ako súd už vyššie rozviedol, že trest je len jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona tým je určená i jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším osobám - potencionálnym páchatel'om, voči, ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Vychádzajúc z tohto ustanovenia mal súd za to, že v danom prípade prihliadajúc na zásady trestného konania - zásadu proporcionality, individualizácie trestu, ale i generálnej prevencie do úvahy prichádzal trest nepodmienečný.

Všeobecne ustanovenie § 38 ods. 2 Tr.zák. zavádza povinnosť súdu pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu skúmať vzájomný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a ich stupeň závažnosti. Vzájomným pomerom sa rozumie aritmetický pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyjadrený v číslach. Všetky poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ktoré budú tvoriť vzájomný pomer, musia byť vždy nepochybne a spoľahlivo preukázané. Miera závažnosti jednotlivých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností musí byť taktiež nepochybne a spoľahlivo preukázaná.

Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti sú právne významné skutočnosti, ktoré sú podstatným prvkom pri určovaní druhu a výmery trestu, a sú spôsobilé významnou mierou ovplyvniť trestnú sadzbu u konkrétneho obvineného (obžalovaného). Ich existenciu či neexistenciu je potrebné dôsledne zvažovať, pretože ich nesprávne vyhodnotenie môže viesť až k nezákonnosti uloženého trestu.

Vo vzťahu ku obom obžalovaným súd nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Tr.zák.
Naopak opätovne vo vzťahu k obžalovaným zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm.
m/ Tr.zák. - boli už za trestný čin odsúdení.

V tomto smere súd poukazuje na odpis registra trestov.

Vo vzťahu k obžalovanému W.ovi M.ovi to bolo celkove za jeho doterajší život 32 odsúdení. Predmetné odsúdenia boli nielen na území Slovenskej republiky, ale i v zahraničí - Česká republika, Nemecko, Holandsko, Rakúsko. Pokiaľ išlo o druh trestnej činnosti - išlo o majetkovú trestnú činnosť, ale i o násilné trestné činy.

Obžalovaný S. Y. bol celkove uznaný vinným a odsúdeným v jedenástich konaniach. I v jeho osobe išlo najmä o trestné činy majetkového charakteru. Predmetné odsúdenia boli vykonané nielen na území Slovenskej republiky, ale i v zahraničí - Veľká Británia, Česká republika.

Znamená tak, že predmetné predchádzajúce odsúdenia nemali na ich osobu pozitívny vplyv, aby sa trestnej činnosti vyvarovali. Obaja obžalovaní naopak vedú život bez zamestnania, bez pracovných návykov a povinností a práve tým, že nemajú finančné prostriedky zabezpečené prácou si ich zabezpečujú páchaním trestnej činnosti. Ide o osoby bez plnenia nejakých povinností nielen práv, nie s plnou zodpovednosťou k životu, ktorá by sa už vyžadovala s prihliadnutím na ich vek.

V danom prípade s prihliadnutím na osoby obžalovaných trest odňatia slobody v trvaní štyri roky a osem mesiacov (základná trestná sadzba pri žalovanom trestnom čine - tri roky - osem rokov, ale s

prihliadnutím na § 38 ods. 4 Tr.zák. - štyri roky a osem mesiacov - osem rokov - na ich prevýchovu a nápravu postačí.

Práve zvoleným druhom trestu, ale i samotnou uloženou výmerou vo vzťahu k obžalovaným dal súd dostatočný výraz nielen ku všetkým okolnostiam. I keď súd uložil obom obžalovaným rovnakú výmeru trestu neznamená to, že by neposudzoval samostatne u každého z obžalovaných skutočnosti pre rozhodnutie o treste - zodpovedá to tomu, že výsledné vyhodnotenie týchto skutočností u jednotlivých obžalovaných bolo z hľadiska uloženia primeraného trestu prakticky na rovnakej úrovni.

Súd vo veci poukazuje - že vo veci nemohol opomenúť skutočnosti - t.j. spoločenskú škodlivosť posudzovaného protiprávneho konania oboch obžalovaných, spôsob prevedenia činu.

Už i takouto dĺžkou konania sa obžalovaným zabráni v páchaní trestnej činnosti - prvok represie bol naplnený. Vo vzťahu k ich osobe bol naplnený i prvok individuálnej prevencie, že u oboch obžalovaných predmetný uložený trest prispeje k ich výchove, k ich snahe viesť do budúcnosti riadny život.

Uložený trest odňatia slobody tak akceptuje zároveň otázku spravodlivého potrestania obžalovaných na základe zákona. Trest v tejto výmere by mal dostatočne splniť svoju ochrannú i výchovnú funkciu ako to má na mysli Trestný zákon.

Obžalovaný S. Y. bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) - z dôvodu, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený za úmyselný trestný čin - pretože predmetné skutočnosti boli preukázané z odpisu registra trestov. I keď bol uznaný vinným a odsúdeným v zahraničí - na území Slovenskej republiky tomu tak nebolo.

Obžalovaný W. M. bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.) - z dôvodu, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin - pretože predmetné skutočnosti boli preukázané z odpisu registra trestov (viď bývalý Okresný súd Bratislava IV, pod sp.zn. 2T/123/2016 - trest bol vykonaný dňa 17.mája 2017).

Poškodený Jozef Briestenský na výsluchu dňa 11.januára 2024 vypovedal, že si škodu vo vzťahu k obžalovaným (na rozdiel od jeho výpovedi z prípravného konania) nebude uplatňovať. Súd preto o nároku na náhrade škody nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave, prostredníctvom tunajšieho súdu.